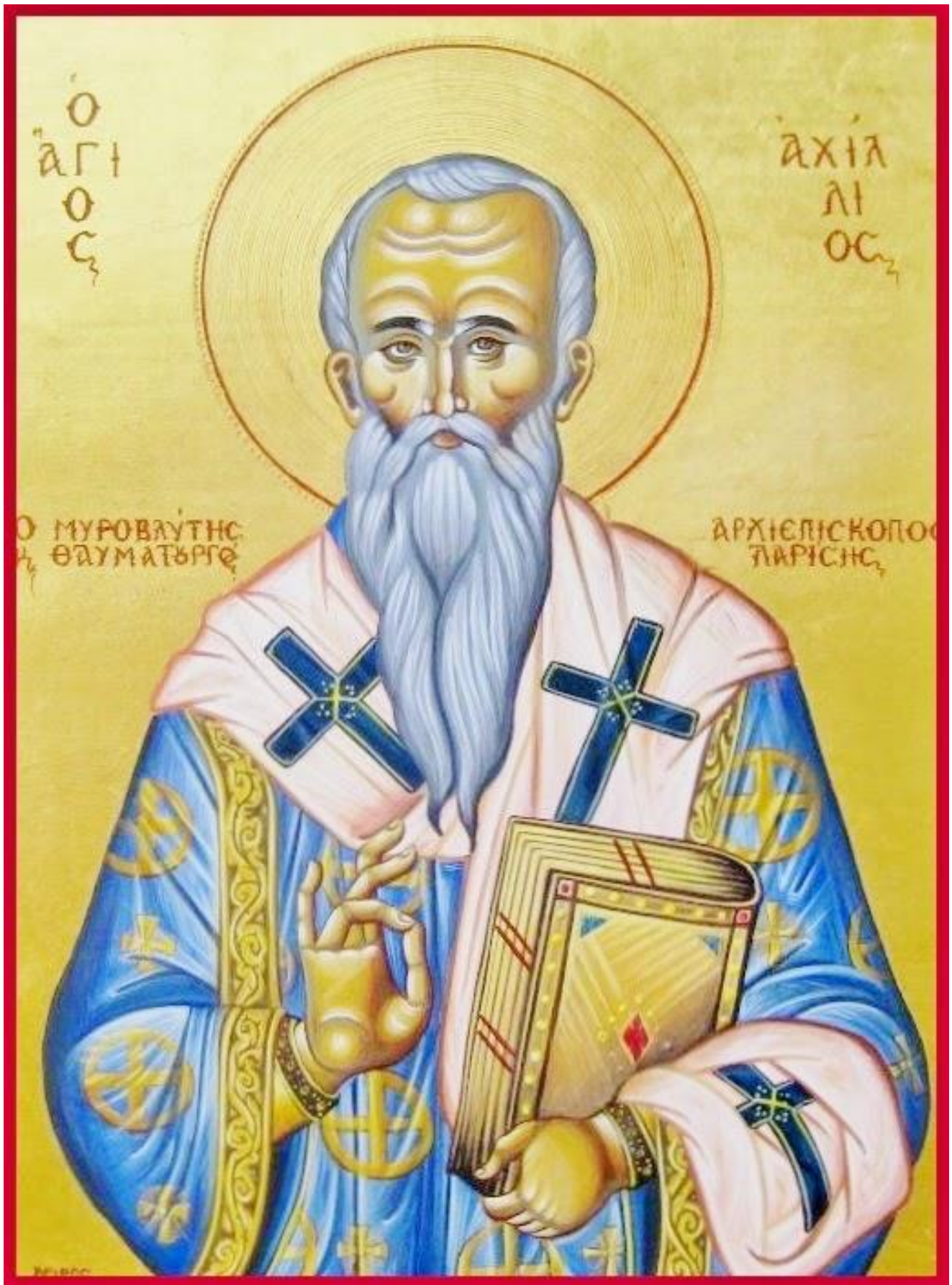

**15 MAI
SF. IOSIF IMNOGRAFUL**

**CANONUL
SF. IERARH
AHILE,
ARHIEPISCOPUL
LARISEI**

LARISA, 1896

Κανών

ἁγ. ΑΧΙΛΛΙΟΥ Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης

-ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου-

*οὐ ἢ ἀκροστικίς: Ἀχιλλίου με λιταῖς Σῶτερ σκέπε.
Ἰωσήφ.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀνατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος, ἥλιος ἄδυτος,
Ἰερουργὲ Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν
πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας, μετάδος
ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀκλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Χρῖσμα σεπτὸν καὶ ἱερὸν δεξάμενος, ὃ Ἰερώτατε,
τὴν τοῦ Χριστοῦ ποιμνην, πρὸς νομὴν σωτήριον,
Ἀχιλλιε ὠδήγησας, ἦν καὶ νῦν περιέπειν, μὴ διαλίπης
θεσπέσιε, πρέσβυν σὲ πλουτοῦσαν ἀκοίμητον.

Ἰαμα πᾶσιν ἢ τιμία θήκη σου, ἀναπηγάζουσα,
θαυματουργὲ Πάτερ, παύει τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὰ πάθη
τὰ δυσίατα, καὶ ὀδύνας κουφίζει, τὰς τῶν σωμάτων
Ἀχιλλιε, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων σοι.

Λύσιν δεινῶν ἀρρώστημάτων Ἄγιε, ἡμῖν
πρυτάνευσον, πολυειδεῖς πόνους, ἐπιόντας κούφισον,
ἐπερχομένων θλίψεων, καὶ μυρίων σκανδάλων,
ἀτρώτους πάντας συντήρησον, σοῦ ταῖς προσευχαῖς
πρὸς τὸν Κύριον.

Θεοτοκίου.

Λάμπων μοι φῶς Θεογεννήτορ γνώσεως, ἀεὶ τυφλώπτοντι, καὶ τὰς ὀρθὰς τρίβους, ὅλως μὴ βαδίζοντι, μηδὲ τὸ θεῖον θέλημα, ἐκτελεῖν βουλομένω, ὅπως σωζόμενος πάντοτε, πίσει κατὰ χρέος δοξάζω Σέ.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἱερολόγος ἱερός, ἐν πίστει γεγεννημένος, ἀπεμείωσας Ἀρείου τὴν πλάνην, συμπληρῶν τὸν ἀριθμὸν, τῶν ἐν Νικαίᾳ πρότερον, ἱεουργῶν Πατέρων, παμμάκαρ Πάτερ Ἀχίλλιε.

Ὁλολάμπης ὥσπερ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων, καταυγάσας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν παθῶν ἡμῶν σοφέ, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς εὐχαῖς διασκέδασον.

Ἐπὶ Κυρίου ἰατρός, ἡμῖν ἐδόθησ πηγάζων, παραδόξως ἰαμάτων τὴν χάριν, πάθη παύων τὰ δεινὰ, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν σοφέ, καὶ τῶν σωμάτων ὅθεν, μετ' εὐφροσύνης τιμῶμέν σε.

Θεοτοκίου.

Μεμυημένος ὁ χορός, τῶν Προφητῶν θεοσόφως, τὰ Σὰ θαύματα ἀεὶ ἃ Θεοτόκε, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, ταῦτα προδιετύπωσεν, ὧν τὰς ἐκβάσεις πάντων, νῦν καθορῶντες ὑμνοῦμεν Σέ.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Εὐεργετῆιν, τοὺς ὁμοφύλους ἐλόμενος,
Ποιμενάρχης, θεῖος ἐκρημάτισας, ποιμαντικῇ ῥάβδῳ
σου σοφὲ, Ἄρειον ὡς λύκον, ἀραβικὸν ἀπώσαμενος,
κακῶς ἀποτεμόντα, τοῦ Γεννήτορος Λόγον, ἀξιάγαστε
Πάτερ Ἀχίλλιε.

Τοὺς θολερούς, Πάτερ χειμάρρους ἐξήρανας, τῆς
κακίας, ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον, μάκαρ κτησάμενος εἰς
ζωὴν· νῦν δὲ μετὰ τέλος, ἐκβλύζων θεία ἰάματα, τὰς
ἐπαναβλυζούσας, τῶν παθῶν ἐπηρείας, ἀποπαύεις εἰς
δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Ἄλλην ἡμῖν, σὴν κιβωτὸν ἀγιάσματος, τὴν τιμίαν
θήκην τῶν λειψάνων σου, Πάτερ σοφὲ ἔλιπες εἰς γῆν,
ἦν περικυκλοῦντες, πηγὴν θαυμάτων ἀέναον,
πληρούμεθα ἄρρητου, εὐωδίας τιμῶντες, σὸν
ισάγγελον βίον Ἀχίλλιε.

Θεοτοκίου.

Ἰκετικῶς, ἀναβοῶμεν Σοι Ἄχραντε, ἐπηρείας,
πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν νοητῶν καὶ τῶν ὁρατῶν,
ἐχθρῶν ἐκζητούντων, κακοποιήσαι τοὺς δούλους Σου,
τοὺς εἰς Σὲ τιθεμένους, ἐκ ψυχῆς τὰς ἐλπίδας, τῶν
ἀνθρώπων
βεβαία
ἀντίληψις.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τὶ μὲ ἀπόσω.

Συντονία τοῦ θείου, Ὅσιε κηρύγματος ψυχὰς
ἐζώγησας, πεπαγιδευμένας, ὑπὸ τοῦ ἀλλοτρίου
πανεύφημε, καὶ Θεῷ προσήξας, Ὅν ἐκδυσώπει
αἰωνίου, κατακρίσεως ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Λαμπροτάτου σου βίου, φέγγει σκοτεινόμορφοι δαίμονες ἔφυγον, ὧν τῆς κακουργίας, τὸν Θεὸν ἰλεούμενος λύτρωσαι, τὴν μικρὰν σου ποιμνην, τὴν ἐν ἡμέρα καὶ νυκτὶ σέ, βοηθὸν ἐκζητούσαν Ἀχίλλιε.

Ἰοβόλον κακίαν, τοῦ παραφρονήσαντος Ἀρείου ὤλεσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, ὁμοούσιον Πάτερ Ἀχίλλιε, ἐκδιδάξας σέβειν, Ὅν ἰλεούμενος μὴ παύση, συντηρεῖσθαι τὴν ποιμνην σου Ἄγιε.

Θεοτοκίου.

Τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἄνθρωπον γενόμενον ἐν Σοὶ ἐχώρησας· Ὅν ἀεὶ δυσώπει, ὡς Υἱὸν Σου Παρθένε καὶ Κύριον, πάσης ἐναντίας, ἐπιβουλής νῦν ἀπαλλάξαι, τοὺς Σοὺς δούλους, ἀγνή Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀείφωτος τοῖς πιστοῖς, πυρσὸς ἐδείχθης Ἀχίλλιε, πελάγους τῶν δυσχερῶν, τοῦ βίου καὶ κλύδωνος, πάντας ἐκλυτρούμενος, πρὸς ζωῆς λιμένα· διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν.

Ἰάτρευσόν μου τὸν νοῦν, πληγέντα ταῖς παραβάσεσι, θεράπευσον τὴν ψυχὴν, πολλὰ ἀμαρτάνουσαν, τοῦ σώματος ἴασαι, τὰς ὀδύνας Πάτερ, δυσωπῶν τὸν Ὑπεράγαθον.

Συνόδου μέσον σοφέ, Πατέρων θείων ἐνήστραψας, μεθ' ὧν πρεσβείαν ποίου, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ὅταν μέλλη Κύριος, ἐπὶ θρόνου δόξης, καθεσθεις κρίναι τὰ σύμπαντα.

Θεοτοκίου.

Συντήρησόν μου τὸν νοῦν, ἐν ταπεινώσει
Πανάμωμε, ταῖς μεθοδίαῖς αἰεί, τοῦ πλάνου
τρεπόμενον, καὶ δελεαζόμενον, καὶ τῇ παραβάσει,
ἐκουσίως ὑποκύπτοντα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῆς οἰκουμένης τὸν ἀστέρα τὸν ἀνέσπερον, τῶν
Λαρισαίων τὸν ποιμένα τὸν ἀκοίμητον, τὸν Ἀχίλλιον
ὑμνήσωμεν ἐκβοῶντες· παρρησίαν κεκτημένος πρὸς
τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας τρικυμίας ἡμᾶς λύτρωσαι·
ἵνα κράζωμέν σοι· **χαίροις Πάτερ Ἀχίλλιε.**

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐκ τῶν τρόπων Ἱεράρχα ἐφάνης, καὶ
τάγμασι τοῖς τούτων ἐγνώσθης, καὶ σὺν τοῖς Ἀσωμάτων
χοροῖς λειτουργῶν τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ Ἅγιε,
ἀκούεις παρ' ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ταῦτα·

Χαῖρε, τῆς Τριάδος ἡ σάλπιγξ ἡ εὔηχος·

χαῖρε, τῆς Μονάδος ἡδύφωνον ὄργανον.

Χαῖρε, ὕψος δυσκατάληκτον τῶν δογμάτων τῶν
σεπτῶν·

χαῖρε, βάθος δυσερμήνευτον νοερῶν ἐργασιῶν.

Χαῖρε, ὅτι Ἀρείου τὰς ἐπάρσεις καθεῖλες·

χαῖρε, ὅτι τὰς τούτου μυθουργίας παρείδες.

Χαῖρε, ἀστήρ Ἑλλάδος ὑπέρλαμπρος·

χαῖρε, Ποιμὴν Λαρίσης ὁ ἄκακος.

Χαῖρε, προστάτης ὁ ἀκοίμητος ταύτης·

καίρει, δι' οὗ τῷ Θεῷ οἰκειοῦται.

Χαίροις

Πάτερ

Ἀχιλλιε.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ὡς στυλὸς ὀλόφωτος, καὶ ὡς νεφέλη ἐπισκιάζουσα, τοῦ λαοῦ προηγῆσω, τοῦ νέου Πάτερ δεινῶν αἰρέσεων, τοῦτον βοῶντα φύλαττε ἀποίμαντον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἄρρητον, ἐρείσας ὅλως σοφίαν πάνσοφε, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, ἐδραῖος ὠφθης, ὧν τῆς ἐνέδρας ἡμᾶς, ἀπείρους Πάτερ ἀπέργασαι ψαλλοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν ἔτεσι πλείοσι τῷ τάφῳ Πάτερ συγκαλυπτόμενος, φανερούσαι πλουσίαις, φωτοχυσίαις καθάπερ ἥλιος, θείων θαυμάτων φωτίζων τὰ πρόσωπα, καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν, τῶν εὐφημούντων σέ.

Θεοτοκίου.

Ῥυσθῆναι τοὺς δούλους Σου, πειρατηρίων πάντων τοῦ ὄφεως, καὶ σκανδάλων τοῦ βίου, καὶ ἁμαρτίας καὶ περιστάσεως, Χριστὸν δυσώπει τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν, εὐλογημένη Ἄγνή, ὡς προστασία ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινου.

Συνασπισμὸν διέλυσας, ἀθετούντων Πατὴρ ἡμῶν, τὸν Μονογενῆ ὁμοφυῆ τυγχάνοντα, ἀνάρχου Γεννήτορος, καὶ σὺν Πατράσι θείοις ἡμῶν, Σύμβολον τὸ θεῖον ἱερῶς ἐγχαράττεις, φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν

πιστῶς μελωδούντων, καὶ εὐφημολογούντων, Ἀχίλλιε σου μνήμην.

Κατὰ παθῶν τοῦ σώματος, ἱερῶς ἐβασίλευσας, καὶ Ἰερωσύνης φωτισμὸν ἀπέληφας, λαοὺς καθωδήγησας, εἰς σωτηρίαν Ὅσιε, θαύμασι τὰς τούτων βεβαιώσας καρδίας, καὶ δόγμασιν ἐνθέοις, θεωρὲ τῶν ἀρρήτων, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, παμμακάρ Ἱεράρχα.

Ἐν Ἱερεύσιν ἄριστος, ἐν ποιμέσι πανθαύμαστος, καὶ θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς Ἀχίλλιε, τὸν σε θαυμασιώσαντα, ὡς ἀγαθὸν ἰκέτευε, ἐν ἡμῖν πλουσίως θαυμασιώσαι τὰ Τούτου, ἐλέη μελωδούσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πλημμελημάτων ἄφεςιν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, αἴτησαι ἡμῖν τοῖς ἱερῶς τιμῶσι σε, σοφὲ νῦν Ἀχίλλιε, ὅπως κατευοδούμενοι, πράττωμεν τὰ θεία καὶ μὴ λάβωμεν πείραν, βασάνων αἰώνιων, καὶ ποινῶν δριμύτατων, τοῖς μὴ μετανοοῦσιν, ἐκεῖ ἀποκειμένων.

Θεοτοκίου.

Ἐν τῇ γαστρὶ Σου ὄκησε, μὴ λιπὼν τὰ οὐράνια, ἄκραντε Παρθένε ὁ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ τὴν ἐνοικήσασαν, τῇ παραβάσει πρότερον, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξωθήσας κακίαν, ἐθέωσε τοὺς πίστει, ἀληθεῖ μελωδοῦντας· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἴδου ὁ τάφος ἔνθα τὸ ἱερόν, νῦν κατακεῖται σῶμά σου Ἄγιε, μέσον ἡμῶν, κείμενον ὁράται· θαῦμα φρικτὸν, ρεῖθρα ἰαμάτων βλύζει γάρ, καὶ ἀναπηγάζει τὰς δωρεάς, τῶν θείων ἰαμάτων, ᾧ καὶ παρεσιώτες, μεγαλοφώνως σε γεραίρομεν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, τὸν σοφὸν νῦν Ἀχίλλιον σέβοντες, τὸν ἀρεταῖς, καὶ ταῖς τῶν θαυμάτων ἀνατολαῖς, ὡς ἥλιον ἐκλάμπαντα, πάντων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς, ἐν πίστει ἀνυμνούντων, καὶ ὕμνοις γεραιόντων, μνήμην αὐτοῦ τὴν πανσεβάσιμον.

Ἡμέραν εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ἀενάου ποιούμενοι, σοῦ τὴν σεπτὴν, κοίμησιν βοῶμεν ἐν προσευχαῖς· θεόφρον νῦν Ἀχίλλιε, μέμνησο καὶ προστήθι ἐκτενῶς, τῶν σὲ ἀνευφημούντων, καὶ πόθῳ σὲ τιμώντων, ὅπως πταισμάτων λύσιν λάβωμεν.

Θεοτοκίου.

Φανεῖσα ὑπέρτερα τῶν Χερουβιμ, Θεοτόκε τὸν νοῦν μου ὑπέρτερον, τῶν ἡδονῶν, δεῖξον καὶ σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, ὅπως τὸ θεῖον θέλημα, νῦν ἀνεμποδίστως ἐπιτελῶν, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καὶ τῆς τῶν σωζομένων, μερίδος τύχῳ Θεονύμφευτε.